

Дело T-340/04

France Télécom SA **срещу** **Комисия на Европейските общности**

„Конкуренция — Решение, с което се разпорежда проверка —
Лоялно сътрудничество с националните юрисдикции — Лоялно сътрудниче-
ство с националните органи по конкуренция — Член 20, параграф 4 от
Регламент (ЕО) №1/2003 — Мотиви — Пропорционалност —
Ново правно основание — Недопустимост“

Решение на Първоинстанционния съд (четвърти състав) от 8 март
2007 г. II - 579

Резюме на решението

1. *Конкуренция — Административна процедура — Правомощие на Комисията за извършване на проверки — Решение, с което се разпорежда проверка — Задължение за мотивиране — Обхват*
(член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 на Съвета)

2. Конкуренция — Административна процедура — Решение, с което се разпорежда проверка — Искане за съдействие, отправено до националните органи (член 20, параграфи 7 и 8 от Регламент № 1/2003 на Съвета)
3. Конкуренция — Административна процедура — Правомощие на Комисията за извършване на проверки — Задължение за лоялно сътрудничество с националните органи — Решение, с което се разпорежда проверка — Съдебен контрол — Обхват (членове 10 ЕО, 81 ЕО и 82 ЕО; член 20, параграфи 4, 7 и 8 от Регламент № 1/2003 на Съвета)
4. Конкуренция — Разпределяне на правомощията между Комисията и националните органи по конкуренция — Право на Комисията да вземе решение за извършване на проверка по висяща пред национален орган по конкуренция преписка — Задължение за лоялно сътрудничество с националните органи — Обхват (член 11, параграфи 1 и 6 и член 13, параграф 1 от Регламент № 1/2003 на Съвета)
5. Конкуренция — Административна процедура — Правомощие на Комисията за извършване на проверки — Приемане на решение за извършване на проверка — Право на преценка на Комисията — Граници (член 20 от Регламент № 1/2003 на Съвета)
6. Производство — Въвеждане в хода на производството на нови правни основания — Условия (член 44, параграф 1, буква в) и член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд)

1. Решението, с което Комисията, упражнявайки правомощията, които Регламент № 1/2003 ѝ предоставя, за да осигури спазването на общностните правила за конкуренция от предприятията, и с което на основание член 20 от същия регламент тя разпорежда проверка, трябва съгласно параграф 4 от същия член и съдебната практика да се придружава от мотиви, включващи определени реквизити, така че да се разкрие обоснованият характер на предвидената намеса в съответните предприятия, както и да се даде възможност на последните да установят какъв е обхватът на тях-

ното задължение за съдействие, като същевременно се гарантира правото им на защита. Така в него трябва да се посочат предметът и целта на проверката, като се опишат основните характеристики на предполагащото нарушение, да се посочи пазарът, за който се предполага, че е засегнат, и естеството на подозираните ограничения на конкуренцията, да се разясни в какво се е изразило предполагащото участие в нарушението на предприятието, обект на проверката, какво се издирва и обстоятелствата, които трябва да бъдат проверени, както и правомощията, предоставени

на разследващите органи на Общността, да се посочат датата, на която ще започне проверката, санкциите, предвидени в членове 23 и 24 от Регламент № 1/2003, и правото на обжалване на това решение пред Първоинстанционния съд. Комисията е длъжна и подробно да изложи, че разполага със съществени сведения и улики, които ѝ дават сериозни основания да подозира наличие на нарушението, в извършването на което е заподозряно предприятието, обект на проверката.

Преценката дали решението е достатъчно мотивирано трябва да се извършва с оглед на контекста, в който се приема.

(вж. точки 49—53 и 58)

2. В съответствие с член 20, параграф 8 от Регламент № 1/2003 относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], националният съдебен орган, който е сезиран във връзка с член 20, параграф 7 от същия регламент, трябва да осъществи контрол за автентичността на решението на Комисията за разпореждане на проверка и за това дали мерките за процесуална принуда, които са предвидени за осъществяване на проверката, не са произволни или прекомерни, като се има предвид предметът на тази проверка, и за тази цел Комисията е длъжна да му предостави определена информация.

От член 20, параграф 8 от Регламент № 1/2003 и от съдебната практика

обаче следва, че тези сведения могат да се съдържат и другаде, освен в самото решение, с което се разпорежда проверката, или могат да бъдат предоставени на посочения орган от Комисията по различен от това решение начин.

(вж. точка 110)

3. Що се отнася до проверките, които Комисията може да извършва, за да осигури спазването на общностните правила за конкуренция от предприятията, член 20 от Регламент № 1/2003 прави ясно разграничение между решенията, приети от Комисията на основание параграф 4 от този член, от една страна, и отправеното до националния съдебен орган искане за съдействие съгласно параграф 7 от същия член, от друга страна.

Докато законосъобразността на решение, прието от Комисията на основание член 20, параграф 4 от Регламента, е обект на съдебен контрол само от общностните юрисдикции, само националният съд, от когото на основание член 20, параграф 7 от Регламента се иска да даде разрешение за налагането на мерки за процесуална принуда, евентуално със съдействието на Съда в рамките на преюдициално запитване и при запазване на възможността за обжалване пред националните юрисдикции, може да определи дали представените му от Комисията сведения във връзка с посоченото искане са достатъчни, за да упражни контрола, който му е

възложен по силата на член 20, параграф 8 от Регламента, и следователно дали същите му дават възможност да се произнесе надлежно по направеното пред него искане.

Националният съдебен орган, сезиран на основание член 20, параграф 7 от Регламента, може съгласно параграф 8 от този член и съдебната практика да поиска разяснения от Комисията, по-конкретно относно съображенията, които я водят до предположението за нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, тежестта на подозираното нарушение и начина на участие на даденото предприятие. Контролът от страна на Първоинстанционния съд, който хипотетично би могъл да достигне до извод за недостатъчност на сведенията, представени от Комисията на посочения орган, би довел до преразглеждане от Първоинстанционния съд на вече направената от този орган преценка, че тези сведения са достатъчни. Този контрол обаче е недопустим, тъй като направената от националния съдебен орган преценка подлежи на проверка единствено посредством обжалването на решенията на този орган пред националните юрисдикции.

Поради това трябва да бъдат отхвърлени като неотнормисими доводите в подкрепа на жалба срещу решението на Комисията, с което се

разпорежда проверка, които съответното предприятие твърди, че извежда от това, че в нарушение на задължението на Комисията по член 10 ЕО за лоялно сътрудничество с националните органи решението не съдържа достатъчно сведения, които да позволят на националния съд, сезиран с искане за разрешаване на мерки за принуда, да се произнесе при пълно познаване на фактите.

(вж. точки 119 и 122—125)

4. Макар член 11, параграф 1 от Регламент № 1/2003 да предвижда общо правило, според което Комисията и националните органи по конкуренция са длъжни да развиват тясно сътрудничество, той не възлага на Комисията задължение да се въздържа от извършването на проверки по случай, с който успоредно е сезиран и национален орган по конкуренция.

Въз основа на тази разпоредба не може да се направи и заключение, че щом национален орган по конкуренция е започнал разследване относно определени факти, това незабавно създава пречка за самосезиране на Комисията във връзка с този случай или за предварителното му проучване от нея. Напротив, от установеното от

тази разпорежба изискване за съдействие следва, че двата органа могат поне на предварителни етапи, каквито са разследванията, да работят успоредно. Така от член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 следва, че принципът на сътрудничество предполага възможността Комисията и националните органи по конкуренция да работят успоредно, най-малко на етапа на предварително разглеждане на случаите, с които са сезирани. Всъщност тази разпорежба предвижда, при условието за обикновено допитване до съответния национален орган, че Комисията запазва възможността да образува производство за приемане на решение, дори когато национален орган вече разглежда случая. Следователно Комисията на още по-голямо основание трябва да може да извърши проверка. Действително решението, с което се разпорежда проверка, е акт, който само подготвя разглеждането на случая по същество и който не налага формалното образуване на производството по смисъла на горепосочения член 11, параграф 6, тъй като подобно решение за проверка не изразява само по себе си намерение на Комисията да приеме по случая решение по същество.

По същия начин член 13, параграф 1 от Регламент № 1/2003 води само до възможността за съответния орган да спре производството или да остави жалбата без разглеждане, с довода че друг орган по конкуренция разглежда същия случай. Следователно използването на възможността, предвидена от този член, не може да представлява неизпълнение от страна на Комисията на нейното задължение

за лоялно сътрудничество в отношенията ѝ с органите по конкуренция на държавите-членки.

(вж. точки 128—130)

5. В случай че на основание член 20 от Регламент № 1/2003 относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], Комисията реши да прибегне до проверка, спазването на принципа на пропорционалност предполага, че предвидените мерки не пораждат неудобства, които са несъразмерни и неприемливи от гледна точка на преследваните с разглежданата проверка цели. Изборът, който обаче прави Комисията между проверка, извършвана въз основа на обикновено упълномощаване, и проверка, разпореждана с решение, не зависи от обстоятелства като особено тежкото положение, крайната неотложност или необходимостта от пълна поверителност, а от изискванията на подходящо с оглед на особеностите на случая разследване. Поради това, когато решение за проверка цели единствено да даде възможност на Комисията да събере необходимите данни, за да прецени дали е налице нарушение на Договора, това решение не нарушава принципа на пропорционалност.

По принцип Комисията следва да прецени дали дадено сведение е необ-

ходимо за разкриване на нарушение на правилата за конкуренция, като дори вече да разполага с улики или даже с доказателства за наличието на нарушение, Комисията може с основание да счете за необходимо да разпреди допълнителни проверки, които да й дадат възможност да определи по-точно обхвата или продължителността на нарушението.

(вж. точки 147—148)

6. От разпоредбите на член 44, параграф 1, буква в) и на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник следва, че исковата молба или жал-

бата съдържа предмета на спора и кратко изложение на изтъкваните правни основания и че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Обстоятелството, че жалбоподател е узнал даден факт в хода на производството пред Първоинстанционния съд, не означава, че той представлява установено в хода на производството фактическо обстоятелство. Необходимо е освен това жалбоподателят да не е можел да узнае този факт по-рано.

(вж. точка 164)